

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13.

Den 1ste April 1885.

34te Aargang.

Tale af Præsident George D Cannon,

holdt i Salt Lake City den 9de November 1884.

Jeg vil læse en Del af det tredie og fjerde Kapitel i St. Peters første Brev og begynde med tredie Kapitels 12te Vers:

„Thi Herrens Øjne ere over de Retfærdige, og hans Øren til deres Bøn; men Herrens Ansigt er ogsaa over dem, som gjøre Ondt.

Og hvo er den, som kan skade Eder, dersom I beslitte Eder paa det Gode?

Men om I ogsaa lide for Retfærdigheds Skyld, ere I salige; men frygter ikke, som de frygte, og forserdes ikke: men helliger Gud Herren i Eders Hjerter.

Bærer altid rede til at forsvare Eder med Sagtmodighed og Urefrygt for Enhver, som begjærer Regnskab af Eder om det Haab, som er i Eder;

og haver en god Samvittighed, at de, der haane Eders gode Omgængelse i Kristo, maa bekenmes, i det de bagtale Eder som Misbødere.

Thi det er bedre (om det saa er Guds Villie) at lide, naar man gjør Godt, end naar man gjør Ondt.

Thi og Kristus led en Gang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem

til Gud; han som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden;

i hvilken han og gif bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste i Vandet,

hvis Modbillede nu frelser os, Daaben, hvilken ikke er Renselse fra Kjødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse;

som, efterat han er faren til Himlen, er hos Guds højre Haand, og Englene og Magterne ere ham underlagte.

Efterdi da Kristus haver lidt for os i Kjødet, væbner Eder og med det samme Sind (thi den, som haver lidt i Kjødet, haver ladet af fra Synden),

saa at I skulle leve den øvrige Tid i Kjødet, ikke fremdeles efter menneskelige Lyster, men efter Guds Villie.

Thi det er nok, at vi i den forbigangne Livs Tid have bedrevet Hedningernes Villie, vandrende i Uterlighed,

Lyster, Fylberi, Fraadseri, Drukkenstab og skjændig Afgudsdyrkelse,

hvorover de forundre sig, da J ikke løbe med til den samme Ryggeløsheds Dynd, og de bespøtte Eder; men de skulle gjøre ham Regnskab, som er rede til at dømmes Levende og Døde.

Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.

Men alle Ting's Ende nærmer sig; værer derfor ædrue og aarvaagne til Bønnen;

men haver for alle Ting en inderlig Kjærlighed til hverandre, thi Kjærlighed skal skjule Synders Mangfoldighed."

Skjønt disse Ord bleve skrevne af Apostelen Peter for 1800 Aar siden, indeholde de dog i Dag for os, Brødre og Søstre, Livets og Saliggjorelsens Evangelium. De ere meget passende for de Sidste Dages Hellige, hvilket de uden Tvivl ogsaa vare for de forrige Dages Hellige. Omstændighederne, som omgave vore Brødre og Søstre i forrige Tider, lignede uden Tvivl i mange Henseender dem, der omgive os for nærværende, sandsynligvis med den Forskjel, at vi ikke ere spredte, som de vare; vi ere blevne indsamlede fra de Nationer, hvor Evangeliet blev os forkyndt, og bo nu tilsammen i et Samfund her i disse Bjærgge. Men de samme Principer og Lærdomme, de samme onde Magter, de samme gode Magter, den samme GudsAand og den samme onde Aand eksisterede den Gang, og de Hellige, der paatog sig Kristi Navn, gjorde den samme Erfaring med Hensyn til dem, som vi gjøre, der nu leve.

Siden jeg kom hen paa Forhøjsningen, har mit Sind dvælet paa en Samtale, jeg havde med en af den tyff reformerte Kirkes Præster, som rejste herigjennem; han præsenteredes for mig,

og havde en stor Mængde Spørgsmaal at gjøre angaaende vore Lærdomme. Da jeg fortalte ham, hvorledes Gud havde aabenbaret sig i disse sidste Dage, hvorledes han havde gjengivet det evige Præstedømme, Livets og Saliggjorelsens Ordinantser og Evangeliet i dets oprindelige Renhed og Magt, fulgt af den Helligaand og dens Gaver, hvorledes han havde organiseret Kirken ligesom i forrige Dage, og fortalte ham, hvad Gud havde sagt angaaende alle Kristendommens Kirker, gjorde han det samme Spørgsmaal, som saa ofte gjøres vore Ældster, naar de rejse omkring og forkynde det samme Budskab: „Hvorfor har Gud ladet den kristne Verden i saa lang Tid være foruden disse Betsignelser, Kræfter og Gaver, som J nu paastaa findes i Eders Kirke og at være gjengivet fra Himlen? og hvad er bleven hine Kristnes Skæbne, som J sige, døde i Uvidenhed om Saliggjorelsens Evangeliums Fylde.

Disse ere meget passende Spørgsmaal, der fremstille sig for ethvert tænkende Menneske, naar det hører, at Gud har gjengivet Sandheden i dens oprindelige Renhed tilligemed Præstedømmets Magt og Myndighed, som i saa lang Tid have været borttaget fra Jorden. Vi ere maaske bekjendte med nogle af vore Forfædre, med deres moralste Levnet, deres gode Hensigter, deres ædle Bevæggrunde, deres mønsterværdige Wandel; og dersom vi, naar vi hører det Budskab, Ældsterne forkynde, ikke forstaa Evangeliet, saa opstaaer paa en naturlig Maade det Spørgsmaal hos os: „Er det muligt, at min Bedstefader og min Bedstemoder, min Onkel eller maaske min Fader og Moder ikke gik til Himmelen, og at de ikke ere i Guds Nærværelse?“ „Bedre Mennesker har jeg aldrig kjendt, og jeg har altid troet,“

figer Spørgeren, „at de virkelig gif til Himmelen, og nu fortæller De mig, at de ikke kjendte Evangeliet, og at jeg, hvis jeg ikke bliver døbt, vil blive fordømt, og nu ere de døde og dog ikke blevne døpte.“

Jeg antager, at mange føle, som en hedenst Konge en Gang gjorde. Han var Konge over Frankerne, et af de gamle Folkeslag, som gjorde Indfald i hvad, vi nu kalde Frankrig. Han havde opgivet sine forrige Anstuelser tilstrækeligt til at samtykke i at blive døbt. En katolsk Biskop fra Rom skulde bestænke ham; men før han lod sig bestænke, saldt det ham ind at spørge, hvad der var bleven af hans Forfædre. Biskoppen, mere rede end klog, sagde: „De ere gangne til Helvede.“ „Saa vil jeg,“ sagde Kongen, „og saa til Helvede med dem; jeg vil ikke stilles fra mine Forfædre,“ og han nægtede at lade sig døbe.

Nu antager jeg, at der findes mange Mennesker i Verden, som af Mangel paa Kundskab om Saliggjørelsens Plan vilde føle omtrent ligedan, naar der fortæltes dem, at hvis de ikke vilde adlyde Evangeliet, skulde de blive fordømte; men, naar de blive oplyste angaaende Jehovahs Plan, Guds Søns Evangelium, kunne de let forene Naade og Retfærdighed som Egenstaber hos det store Væsen, vi dyrke. Jeg bemærkede til denne Herre: „Jeg kan nemmest svare deres Spørgsmaal med at gjøre Dem et andet: De er en kristen Præst. De prædiker hvad, De troer, er Evangeliet; hvad er der bleven af de mange Millioner Hedninger, der ere døde i Uvidenhed om Evangeliet, som De bekjender og antager for Frelsnings-Planen — de mange Millioner Hedninger, som aldrig hørte om Jesu Kristi Navn, det eneste Navn under Himmelen, hvorved Mennesket kan vorde frelst — hvad er der bleven af dem?“

„Na, de vare ikke Kristne,“ sagde han. „Troer De,“ sagde jeg, „at Gud gjør nogen Forskjel mellem Menneskenes Sjæle eller Aander? Er der en Klasse Aander, som staar i høiere Anseelse hos ham end andre? Er en Kristens Sjæl mere dyrebar for vor store Stabers Afsyn end en Hednings Sjæl? Det tror jeg ikke.“ Han kunde alligevel se en stor Forskjel imellem dem, som vare Kristne, og dem, som ikke vare det!

Ikke desto mindre findes den samme Banfelighed endnu, og vil vedblive at eksistere for dem, som ikke fatte Saliggjørelsens Plan, saasom aabenbaret af den Herre Jesus Kristus. Vi maa erindre, at Guds Værk er ikke indskrænket til dette Liv alene; at Guds Saliggjørelses-Plan udstrækker sig gjennem al Evighed; at i Følge vor Tro begyndte den sin Virken i Evigheden, om den overhovedet nogensinde begyndte, for i Virkeligheden har den ingen Begyndelse havt, men virker fra Evighed til Evighed for alle Menneskenes Bøvn. Saliggjørelsens Plan, lagt af vor Fader og Gud, er bestemt til at frelse ethvert menneskeligt Væsen, der vil blive frelst; den vil naa dem alle, med mindre de i denne Prøvestand gjøre sig skyldige i hvad, der kaldes den utilgivelige Synd, Synd, imod den Helligaand, og blive Fortabelsens Sønnen; i dette Tilfælde ophører Saliggjørelsen at virke, for saa vidt som det angaar dem, thi de have stillet sig udenfor Saliggjørelsens Omraade.

Der er en meget interessant Aabenbaring i Profeten Joseph Smiths ny Oversættelse og findes i The Pearl of Great Price. Den lyder saaledes:

„Og det skete, at Himlens Gud saa paa de Overblevne af Folket og gråd og Gnok var Bidnesbyrd derom, sigende: Hvorledes forholder det sig, at Himlene

græde og udgyde deres Taarer som Regn paa Bjærgene? Og Enok sagde til Herren: hvoraf kommer det, at Du kan græde, esterdi jeg ser, at Du er hellig og fra al Evighed til al Evighed? Og var det muligt, at et Menneske kunde tælle Jordens Støvgran, ja, Millioner Kloders lig denne, vilde det end ikke være en Begyndelse til Tallet paa dine Stabelfer, og dine Gardiner ere udbredte endnu videre; Du er der, og din Barm er der; og tillige er Du retfærdig; Du er naadig og kjerlig evindelig; fra alle dine Stabninger har Du taget Zion til dit eget Stjød fra al Evighed til al Evighed; Intet uden Fred, Retfærdighed og Sandhed ere din Trones Befæstelse; Mistundhed skal gaa frem for dit Ansigt og skal ikke faa Ende; Hvoraf kommer det, at Du kan græde?"

Herren sagde til Enok: „Se disse dine Brødre; de ere mine egne Hænders Gjæringer, og jeg gav dem deres Kundskab paa den Dag, jeg skabte dem; og i Edens Have gav jeg Mennesket sin Handlefrihed, og jeg har sagt til dine Brødre og givet det Bud, at de skulde elste hverandre, og de skulde udvælge mig, deres Fader; men se, de ere uden Kjerlighed, og de hade deres eget Blod, og min Brede's Alder optændt imod dem, og i min Fortørnelse vil jeg sende Vandfloderne over dem, thi min brændende Brede er optændt imod dem. Se, jeg er Gud, den Hellige er mit Navn, Raadgiver er mit Navn; Uendelig og Evig er mit Navn tillige. Jeg kan udstrække min Haand og holde alle de Stabelfer, jeg har frentbragt; mine Øjne kunde ogsaa gjenemskue dem, og iblandt alle mine Hænders Gjæringer har der ikke været saa stor Ugudelighed som iblandt dine Brødre; men se, deres Synder skulde være paa deres Fædres Hoveder. Satan skal være deres Fader, og Glenbighed deres Dom, og Himlene

skulle græde over dem, ja, alle mine Hænders Gjæringer. Hvorfor skulle Himlene ikke græde over dem, da de se, at disse skulle lide? Men se, disse, som dine Øjne nu beskue, skulle omkomme i i Vandfloden, og jeg vil indeslutte dem; et Fængsel har jeg beredt for dem. Og den, som jeg har udvalgt, har gaaet i Nette for dem for mit Afsyn, hvorfor han lider for deres Synder, for saa vidt som de ville omvende sig paa den Dag, da min Udvalgte skal komme tilbage til mig, men indtil den Dag skulde de være i Pine, og derfor skulle Himlene græde, ja, alle mine Hænders Gjæringer.“

Dette var en meget vigtig Aabenbaring til Enok, den viste ham de Ugudeliges Skjæbne, efter at hans Stad skulde borttages til Himlen. Jordens Indbyggere skulde blive værre og værre, og hengive sig i højere Grad end nogenfinde før til Ugudelighed, indtil Tiden skulde komme, da Herren vilde sende sin Vandflod og drukne Jordens Indbyggere med Undtagelse af Noah og dem, som modtog hans Vidnesbyrd. Alt dette blev Enok vist, og det blev ham vist, at disse, som havde handlet eller skulde handle saaledes, skulde blive kastede i Fængsel; de skulde blive sendte til et Pinested, og paa Grund af deres Lidelser og det, de skulde gjenemgaa, græd Himlene over deres Skjæbne. Det blev Enok forkyndt, at de skulde forblive der, indtil den Herre Jesu Kristi Dag, eller i disse Ord: „Og denne, som jeg har udvalgt, har gaaet i Nette for dem for mit Afsyn, hvorfor han lider for deres Synder, for saa vidt som de ville omvende sig paa den Dag, da min Udvalgte skal komme tilbage til mig.“ Det vil sige, de skulde forblive i dette Fængsel og Pinested, indtil Frelserens Komme i Kjød, indtil han havde lidt for deres Synder, og indtil han skulde komme tilbage til Ja-

deren. „Og derfor skulde Himlen græde, ja, alle mine Hænders Gjerninger.“

Disse Millioner Aander, som havde saaledes bedrevet Synd og Ugudelighed, indtil der ikke kunde bæres over med dem længere, og indtil Jorden sukkede under deres Ugudelighed og raabte højt som med mennekelig Røst imod den Ugudelighed, der fandtes paa dens Overflade, og hvori dens Indbyggere havde gjort sig styldige, disse Millioner Aander bortsejedes af en Vandflod, og den hele mennekelige Familie udryddedes med Undtagelse af Noah og de syv Sjæle, som modtog hans Bidnesbyrd, hvilke vare en Del af hans Familie og kun en Del, thi Noah havde Børn, som forkastede hans Bidnesbyrd og bleve delagtige i den Ødelæggelse, der kom paa Jordens Indbyggere. Men disse otte, Noah iberegnet, vare den eneste overlevende Rest af den ganste mennekelige Familie. Uden Tvivl talte Verden før Syndfloden Millioner Mennesker; Millioner bortsejedes fra Jorden og henvises til et Pinested eller Fængsel. I dette Fængsel indesluttedes de uden Tvivl i total Mørke i en Tilstand, der er saa tydelig beskrevet af Frelseren selv, medens han var her paa Jorden: „i det yderste Mørke, der skal være Graad og Lænders Gnidsel“, et Pinested, hvor de holdtes i Forvaring, indtil Frelseren selv kom i Rjødet og proklamerede Livets og Saliggjørelsens Evangelium for Menneskenes Børn.

Efter at være bleven døbt af Johannes Døberen gif Jesus selv ved en vis Lejlighed ind i Synagogen, og der rakktes ham en Bog, som indeholdt Esaias Profeti. Han tog den og læste disse Ord: „Herrens Aand er over mig, derfor salvede han mig; han har sendt mig til at kundgjøre Evangelium for de Fattige, at helbrede dem, som have et

sønderknuft Hjærte, at forkynde de Fange, at de skulle lades løs, og at de Blinde skulde faa Syn, at udlade de Plagede i Frihed, at forkynde et Naade-Ord fra Herren.“ Han forkynder der ved Profeten Esaias Ord den Missions bestemte Bestaffenhed, hvortil han var bleven bestykket af sin himmelske Fader. Han var ikke alene befalet at kundgjøre Evangelium for de Fattige og at helbrede dem, der havde et sønderknuft Hjærte; men han blev sendt for at forkynde de Fange, at de skulde lades løs, og at udlade de Plagede i Frihed. Saaledes blev en Del af hans Mission forudsagt af Esaias en lang Tid før hans Fødsel. Selv bekræftede han Forudsigelsens Rigtighed ved at læse den for Folkets Øren, og da han forlod Jorden efter at have indført sit Evangelium paa den, efter at han havde begyndt Saliggjørelsens Arbejde her, efter at han havde ordineret Mænd til det evige Præstedømmes Myndighed, som han besad — det melkesediste Præstedømme — efter at han havde gjort dette og var bleven ihjelslagen af ugudelige Mennesker samt havde lidt for Menneskenes Synder i Rjødet, gif han bort — som Petrus siger i den Del af sit Brev, som jeg har læst for Eder — og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordem vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage. Han gif og forkyndte Frihed for de Fange, han gif for at aabne Fængslets Døre for de Plagede. Dette kunde kun han gjøre. Ingen Profet, der var kommen før ham, havde denne Myndighed, thi ingen af de Profeter, som kom før ham, vare bestykkede til en saadan Mission. Det var hans Pligt som Guds Søn og som Verdens Frelser, efter at han havde, som jeg har sagt, meddelt Menneskene Evangeliet i Rjødet, og efter at han

havde ordineret Mand til at prædike Evangeliet og administrere dets Ordinantser med det evige Præstedømmes Magt og Myndighed, at gaa og prædike for Aanderne i Fængsel. Det tog ikke meget lange at begynde paa Værket; thi han blev korsfæstet om Fredagen og opstod om Søndagen; men i dette Mellemrum, medens hans Legeme laa i Graven, nedfoer hans Aand til Helvede, — som rigtig berettes i en Katekismus, jeg tror det er i den, som tilhører den biskoppelige Kirke — og i Følge den Mission, hvortil han var bleven bestiftet, i Overensstemmelse med den Aabenbaring, som Gud gav Enok, før Vandene styrte ned paa den ugudelige Verden i Overensstemmelse med Esaias Profeti og i Overensstemmelse med den Magt og Myndighed, han udøvede som Guds Søn, gif han bort og aabnede Fængslets Døre for dem, som vare bundne, prædikede endnu en Gang det evige Evangelium for dem og gav dem Privilegiet at annanne det i Aanden, som om de vare i Rjødet. Derfor siger Peter: „i hvilken han og gif bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordim vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes.“ Saa gaar han videre og, efter at have fortalt de Hellige, hvorledes de burde leve, hvad de Ugudelige skulde gjøre, og hvorledes de skulde behandles, siger han: „Thi derfor er

Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulde dømmes for Menneskene i Rjødet, men leve for Gud i Aanden.“

Hertil siger Nogle: „Na, dette betyder til de Mennesker, som ere døde i deres Synder. Dette er, hvad Peter mener — dem, som døde i deres Synder.“ Men dette er aldeles ikke Meningen, det betyder uetop, hvad det siger. Det betyder, at Evangeliet skal prædikes for dem, som ere døde, at Frelseren skulde bringe dem Saliggjorelsens glade Budskab, og ikke blot til dem, som vare gjenstridige i Noe Dage, men til hele Aandeverdenen af Adams Race, der indtil den Tid vare døde og ikke havde annammet Evangeliet i Rjødet. Han begyndte Værket der affurat, som han havde begyndt det her. Han begyndte med at prædike Evangeliet og at aabenbare det til sine Disciple og med at give dem Myndighed til at prædike det, og derpaa nedfor han til Helvede, og der bestiktede han uden Tvivl ogsaa sine Tjenere, Mand, som havde det hellige Præstedømmes Myndighed, til at fortsætte det samme Arbejde, som var begyndt paa Jorden, Arbejdet at prædike det evige Evangelium til den ganste Aandeverden, til Millioner Aander, som vare døde enten i Ulydighed til Kristi Evangelium eller i Uvidenhed derom,

(Fortsættes.)

Utah Nyheder.

Utah & Wyoming Jærnbanelkompani ere i Færd med at afslutte Foranstaltningerne til at paabegynde Arbejdet tidlig paa Foraaret paa dens nye Linie fra Corinne til Kullejerne nær Twin Creek. Dette vil skaffe Arbejde for en Del

— Rygtet gif, at Lovgiverne i Idaho, som vilde udrydde Mormonerne af uævnte Territorium, vare blevene uenige indbyrdes. Dette har

rigeligt bekræftet sig. Guvernør Bunn vilde tage mere end sin Part af Byttet, som skulde tages fra de Fellige, og blev kraftig understøttet af sin Ven Sekretær Pride, medens Modpartiet lededes af Marshal Dubois, der synes at være den snueste i hele Flokken. Sidste Uge blev Pride arresteret for Forsøg paa at bestikke et Medlem af Legislaturen, og nu høre vi, at Bunn har ladet en Pøbel af sine Haandlangere sætte Ild paa Democrats Trykkeri. De, der sov i Huset, fandt, at Døren var slaaet ind og en Kande Stenolie tændt paa Gulvet og alt i god Fyr; dog lykkedes det at kvæle Ilden. Ligeledes kom nogle Mand af samme Kaliber til Republican Trykkeri, hvor de slog Bladets Former itu og blandede Typerne. Grunden til dette Hærværk var den, at begge Blade vilde næste Dag publicere nogle skarpe Artikler om Guvernøren og hans Ven Pride. The Democrat har senere offentliggjort et Brev til Redaktøren, skrevet i Philadelphia den 24de April 1884 og undertegnet af 25 ansete Borgere derved, hvori de sige, at Bestikkelsen af Bunn som Guvernør i Idaho er en Skændsel for Nationen, at han i sin Ungdom var en Lommetyp og i sin Manddom en professionel Spiller, Libertin og berygtet Kjeltring, og at han fik sin Bestikkelse ved Svig. De sige fremdeles: for Eders Sønners og Døttres Skyld og for Idahos gode Rygte, spark denne Mand ud af Territoriet. Endvidere tilbyde de nærmere Oplysning, naar saadanne ønskes. Redaktøren siger, at han har holdt denne Artikel tilbage, da han først ønskede at se, hvorledes Mr. Bunn vilde te sig. Nu fandt han imidlertid, at Tiden var kommen for at affyre sin Kanon.

At Legislaturen i Idaho vidste, at deres antimormonske Valglov var ukonstitutionel, fremgaa af, at der var ytret: „Ja, men hvad gjør det; det vil dog tage fem Aar før Højesteretten vil faa Lejlighed til at erklære den ukonstitutionel.“

Sagen mod de tre Brødre, der nu udsone deres Dom i Detroit Fængsel for Polygami, skulde i Fredags komme op for Arizonas Højesteret, hvortil den var appelleret.

Hjemkomnen Missionær. Broder Ferdinand Clark er netop kommen tilbage fra sin Mission i Minnesota. Han forlod sit Hjem i Mount Pleasant, Sanpete, den 12te April 1884 og arbejdede flittigt i Forening med Br. Mads Anderson fra samme By. De afholdt 75 Forsamlinger i Minnesota, mest i Skolehusene, døbte 13 Personer og velsignede 8 Børn. De bleve i det Hele godt behandlede af Folket, men der fandtes dog Undtagelser. Saaledes mødte en Fyr til Forsamlingen i Brainard med to Reb, men trods hans Bestræbelser for at ophidsse til Lynchning, blev hans og hans Kammeraters Hensigt forpurret, ved at andre og mere rettankefulde Mænd greb hindrende ind. Broder Clark blev løst fra sin Mission paa Grund af daarlig Helbred, men Br. Anderson virker fremdeles derved med megen Nidkjærhed paa denne sin anden Mission.

Parley P. Pratt i 18de Ward blev den 2den dennes optaget for Polygami. Han stillede 2,500 Dollars i Kaution.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Vor Emigration.

Vi gjøre det følgende Uddrag af Millennial Star, hvilket vi haabe, at de, der agte at emigrere i Aar, ville erindre.

„Emigrationstiden er nu atter for Haanden, og de Helliges Hjerter vende sig længselsfuldt mod Zion. Det er ikke muligt endnu at danne sig et rigtigt Begreb, om hvor mange Hellige ville i Aar blive i Stand til at adlyde den guddommelige Befaling: „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager,“ men i Betragtning af de haarde Tider, som herske i de europæiske Lande, slutte vi, at Emigranternes Antal ikke vil blive større end i Fjor. Tiderne have ogsaa været flaaue i Utah, hvilket vil ogsaa gjøre sin Virkning paa Emigrationens Størrelse, efterdi at mange af de Hellige i disse Lande stole paa deres Venner i Zion for Hjælp til at emigrere. Den overordentlig lave Pris paa gennemgaaende Billetter, som vi kunne tilbyde vore Emigranter, vil tilbøds erstatte den ovenfor nævnte mindre opmuntrende Tingenes Tilstand. Det er muligt, at endnu lavere Priser vilde blive tilbudte af andre Agenter; men de Hellige burde ikke lade sig lokke til at give Afkald paa de store Fordele, som vort udnærkede Emigrationsystem og Organisation tilbyder; selv om der skulde være nogle faa Kroners Forskjel i Prisen. Disse Agenter vilde ikke for et Øjeblik interessere sig for de Helliges Bølfærd eller for Emigranternes Bekvemmelighed og Sikkerhed, ej heller vilde de paatage sig det mindste Ansvar. Det burde ogsaa erindres, at vore Priser ere i det mindste for tre Maanedes, og saaledes sikre de Hellige imod Prisforhøjelse, der kunde blive til stor Skade for dem.

For over tredive Aar siden blev de Sidste Dages Helliges Emigrations-system høfligen anbefalet af et Udvalg i det engelske Parlament. Alt, som den mest udstrakte Erfaring har lært at være til Emigranternes Bekvemmelighed, Sikkerhed og Pengebesparelse, gjøres, og ved den Almægtiges Velsignelse ere Resultaterne blevet til et Under for Verden. De Farer, som andre Emigranter udsættes for, og som møder dem næsten paa ethvert Trin af deres Rejse ere sammenligningsvis ukjendte til de Hellige, og enhver Forholdsregel tages for at beskytte dem mod de Fristelser, for hvilke saa mange ustyldige Rejsende blive Ofre. De Hellige, som emigrere, vises af paalidelige og erfarne Mænd den største Omhu fra det Øjeblik, de forlade deres Hjem, til de med Sikkerhed naa deres Bestemmelsessted, og om nogen af dem nogensinde udsættes for Uvejighed og Bryderi, er det næsten bestandigt som Følge af, at de ikke have fulgt givne Raad. Det er ogsaa værd at lægge Mærke til, at Brødrene, som saaledes interessere sig for Emigranternes Vel og lade dem drage Nytte af deres Erfaring, Raad og Arbejde, gjøre dette af religiøse Bevæggrunde og uden den allermindste Godtgjørelse i finantsiel Henseende. De Hellige ville uden Tvivl være saa sparsommelige som muligt og omhyggelig tage Vare paa de Midler, hvormed Gud velsigner dem, saa at de selv kunne bidrage til deres Udfrielse fra Babylon; de kunne da, om de ikke

selv ere i Stand til at udfri sig, med Tro og Tillid kalde paa deres Brødre og paa Herren for Hjælp i deres Trang. Lader de Hellige ogsaa være omhyggelige med enhver Gjæld, som paahviler dem, det være sig i finantsiel eller anden Henseende, forinden de rejse til Utah. Enhver skulde bestræbe sig for at efterlade sig et Navn, frit for den ringeste selsforstydte Dadel, og om end enhver Bestræbelse burde gjøres for at samles med de Hellige saa snart som muligt, burde vi dog erindre Profetens Formaning: „I skulle ikke drage ud med Hast, ej heller gaa bort i Flugt.“

Instruktioner til Emigranterne.

Dette Aars første Emigrationssejlskab forlader Kjøbenhavn den 3die April, det andet mellem den 12te og 15de Juni. Prisen for Boksne fra Kjøbenhavn til Ogden og Provo samt mellemliggende Stationer er 224 Kroner, den samme Pris gjælder ogsaa til Montpellier, Idaho; til de andre Stationer i Utah tilføjes det samme Betsøb som i Fjor. For Børn mellem 5 og 12 Aar er Prisen 112 Kroner, for Børn mellem 1 og 5 Aar 39 Kroner og for Børn under 1 Aar 10 Kroner, Emigranterne holde sig selv med Kost til Liverpool, og fra New York til deres Bestemmelsessted, hvortil behøves omtrent 10 Kroner. Alle Kasser og Kuffertyer bør være godt omsporet med Reb. Baade Kasser, Sække og Sengetøj maa være tydeligt mærket med Ejerens Navn og Bestemmelsessted samt „Utah“ og „U. S. A.“ Sort Maling egner sig bedst for dette Bjemed. Megen Ulempe kan foraarjages ved at skrive „Ogden“ i Stedet for det virkelige Bestemmelsessted eller Banestation. Lædersklapper med paastreven Navn og Adresse og godt paahæstede kunne bruges, men Papir duer ikke. Kasser eller Kuffertyer bør ikke være saaledes overtrukne med Sejldug, at det hindrer en hurtig Nabning af disse. Undertiden hænder det at saadanne Omflag afrives af Toldbetjentene og kastes bort, i saadanne Tilfælde er det højt opvædigt at selve Kassen eller Kufferten er mærket med et tydeligt Navn og Adresse, da den i modsat Fald er udsat for at gaa tabt. Alt, hvad man under Overrejsen ønsker at beholde hos sig, bør paaskrives »Not to be put below«; det øvrige ligger bedst i Lasten. Emigranterne og de Brødre, der blive ansatte til at føre dem til Kjøbenhavn, bør passe nøje paa at alt Tøjet kommer med, saa at der ikke glemmes Noget ved Banestationerne og andre Steder. En eller flere, som ville gjøre sin Pligt i denne Henseende burde beskaffes dertil. De, der ønske, at Noget skulde modtage dem i Kjøbenhavn, bør sende Annodning derom betids, samt med hvilket Tog eller med hvilket Dampskib de ankomme.

Enhver Boksen har Ret til at medtage 135 Pund Rejsegods frit, og Børn mellem 5 og 12 Aar det halve; Børn under 5 Aar tillades intet Rejsegods frit. For Overvægt erlægges 31 Øre pr. Pund i Fragt fra New York til Ogden, og dem, som har Overvægt maa være beredte paa at betale derfor, da hverken dette Kontor eller James S. Hart, vor Agent i New York, kunne besatte sig med at udlægge Penge derfor.

Som Nødvendighedsartikler paa Rejsen behøves Sengekæder, hvilke vi tilraade Enhver at medtage, hvis de kunne; for sine Tødemidler burde enhver Familie have en lav Kasse eller Kurv, som kan skydes ind under Sædet i en Banevogn, desuden en Tallerken, et lille Spisefad, Vandflaske og Badstefad, alt

af Blik, Kniv, Gaffel og Ske samt Haandklæde, Kam og Sæbe for hver Person. Emigranterne maa være i Stand til at betale Logi, Boguleje og andre Smaa-udgifter i Kjøbenhavn.

Afsløsing. Eldste Hans Poulsen, som i henimod to Aar har trofast virket for Evangeliets Sag i Kristiania Konference og N. C. Christensen, som i Vinterens Løb har arbejdet i Aarhus Konference, løses med Tilladelse at rejse hjem med Emigrations-Selskabet, som rejser i April. Den Sidstnævnte løses paa Grund af daarlige Helbred.

A. S. Lund,
Præs. over den stand. Mission.

En forgelig Beretning.

Deseret News af den 3die Marts har det følgende: Vi have modtaget en Skrivelse fra Broder Joshua Hawks af Franklin, Idaho, hvori han beretter om et grusomt Tilfælde af Forsølgelse. At begynde med: medens Broder Hawks arbejdede i Decatur County, Tennessee, var han et Medskab i Herrens Haand til at bringe en Mand ved Navn J. N. Henson tilligemed dennes Hustru og Familie ind i Kirken. En kort Tid derefter bleve de nye Medlemmer og Andre udsatte for grusomme Forsølgelser. En Mand gjorde Forsøg paa at dræbe Br. Henson, i det han skød tre Skud efter ham, af hvilke lykkeligvis ingen ramte ham. Den Mand, som gjorde dette Mord-Forsøg, blev anholdt og sat i Arrest for at afvente sit Forhør, der skulde holdes sidstleden Juli Maaned. Efterfølgende Eldste Hawks var vel bekendt med den bittere antimormoniske Stemning, der herskede blandt Folket, raadede han Broder Henson til at emigrere med sin Familie til Colorado, sørend Forhøret skulde blive afholdt; men dette Raad blev ikke fulgt, og senere Tildragelser

vise, at Følgen blev, som Eldste Hawks formodede. Enkelthederne beskrives i et Brev, som Eldste Hawks modtog for nogle Uger siden, dateret Jonesboro, Arkansas.

Den 9de August sidstleden anfaldt Pøbelen Broder Henson og hans Hustru og Børn. De skød sytten Skud ind i Huset, og Beboerne kun som ved et Mirakkel undgik at blive myrdede. Ingen af dem rantes undtagen en af Pigerne, Laura Henson, som blev saaret i Tindingen. Dernæst truede Forbryderne med at bryde ind i Huset og drage Broder Henson ud og dræbe ham. Men denne Trusel blev dog ikke udført, da ingen af dem synes at ville være den Første til at bryde ind. De skød ham derpaa under Trusel med Død at forlade Landet inden fem Dage. Broder Henson skriver, at da han ikke ønskede at falde i deres Hænder igen og mishandles af en saa sauvittighedsløs og blodtørstig Pøbel, forlod han den 17de August sit Hjem og Familie og gik til Arkansas. Han fik en Ven ved Navn Bethel til at gaa og hjælpe Familien

med at faa deres Afferer ordnede, saa at de kunde flytte til ham, hvor han opholdt sig; men denne hans Ven blev paa alle Sider forhindret i sit Foretagende af anti-mormoniske Fanatikere.

Dernæst fik den Lænlygtiges Hustru Madam Jane Henson den 10de Septem-ber en Kundgjørelse fra Pøbelen om at forlade Stedet inden ti Dage eller ogsaa faa sit Hus nedbrændt; tillige truede de med at vilde lade hende omkomme i Flaammerne. I Følge disse umenneskelige Trusler, hvilke hun havde al Grund til at tro, vilde blive udførte, hvis ikke hun adløb Befalingen, fik hun efter megen Umage Penge nok samlet til at betale hendes egen og Børnenes Rejse til Jonesboro i Arkansas, hvor hendes Mand var; hun afslaaede Døren til sit Hjem og satte ud paa Rejsen til Jonesboro, hvor hun atter traf sammen med sin Mand.

I sin Skrivelse til Broder Havks om denne haarde Forsølgelse, han med sin Familie maatte gjennemgaa, viser Broder Henson en under Omstændig-hederne mærkelig Tilfredshed som beviser, at hans Tro paa Evangeliet ikke er svækket. Modgang har tilhyneladende ikke kunnet gjøre Noget dertil.

Man skulde formode, at saadanne Handlinger som de ovenfor beskrevne

vilde opvække Sympathi i den mest Forhærdede, men der er Folk, som synes at være aldeles blottede for nogen som helst af de ædlere Træk af menneskelig Følelse. Om dette ikke var Tilfældet, vilde de indirekte Ophavsmænd til saadanne morderske Boldsgjerninger, som den ulykkelige Hensons Familie har maattet undergaa, standse sine skændige falske Bestyldninger imod et uskyldigt og fredeligt Folk. De Løgne, der foraarsage den Fordøm, som herfter imod „Mormon“ Folket, blive optænkte og satte i Omløb her i Salt Lake City af en oudenstabsfuld lokal anti-mormonisk Presse og dens Tilhængere, og endstjænt Udgydelsen af uskyldigt Blod, Mordbrænding, Udbrivelse af Kvinder og Børn fra deres Hjem, ere nogle af Følgerne af deres sataniske Gjerninger, fortsatte de alligevel deres nederdrægtige Skalkhed.

Naar Regnskabsdagen kommer, ville disse samvittighedsløse Personers Stilling ikke være misundelsesværdig. Deres Handlinger ere optegnede, og de ville blive holdte ansvarlige som den indirekte Aarsag til disse Tildragelser. De ville da ønske, at de kunde indhulle sig i evig Forglemmelse hellere end møde Følgerne af deres egen Skændsel.

(Deseret News.)

Indianernes Oprindelse.

De amerikanske Indianers Oprindelse har været Gjenstand for megen Tænkning. Ethnograferne have i Behandlingen af dette Emne opstillet alle Slags Hypotheser, saavel ufornuftige som fornuftige, og om ikke de antage den inspirerede Beretning om hines Oprindelse, som indeholdes i Mormons Bog — hvilken

imidlertid er almindeligt forkastet, fordi den paastaes at være inspireret — saa ere de nu lige saa langt fra en tilfredsstillende Slutning som nogenfinde.

Den nyeste Theori, vi have set fremført om dette rige Emne, er af en Japaneser, som skriver til Chicago Times. Han bærer det ikke meget vel-

lingende Navn Zenuro Horikoshi. Denne Skriver paastaar, at den ædle røde Mand er af japanesisk Oprindelse, og hans Grunde ere maaske lige saa rimelige som dem, der ansføres af Skribenter i Almindelighed angaaende dette Æmne. Han siger:

„Der er to Theorier om Maaden, hvorpaa mine Forfædre kunde have befolkede Landet i Vesten. Den ene er grundet paa den Formodning, at der for Aarhundreder siden ingen Afbrydelse fandtes i den Række af Ær, der strække sig fra Hoved-Gruppen af de japanesiske Ær til det nordamerikanske Fastland.

Dette, tror jeg, er ikke blot Theori, for Geologerne ere enige i den Tro, at Ærgruppernes Dannelse er slet saa at sige nylig. Fem Hundred eller et Tusind Aar ere i de geologiske Omvæltningers Historie ikke af stor Betydning.

Der er en anden Maade, hvorpaa de gamle Japanesere kunde have naaet dette Fastland. Jeg hentyder til Havstrømmen, der endog stærkere end Ebers berømte Golfstrøm bestyler 3500 Ærs Ryster, hvilke udgjøre det, som i Dag kaldes Dia Rippon eller store Japan. Denne Strøm er blandt vore Sømand bekendt ved Navnet Kuro Shivo (sorte Strøm). Dens Magt er umaadelig, og kan let fornemmes af den mest uerfarne Rejsende. Det er virkelig en uhyre Flod i Stillehavet, der uafslædig strømmer sydende frem Sommer og Vinter, og maaske bevarer Japans milde og ensformige Klimat, samt forskaffer Japaneserne den Rigdom paa Havets Frembringelser, hvorfor de ere saa taknemmelige til „Jebisu“, Fiskerigets Gud, og gjør Japan til det paa Jist rigeste Land i Verden.

Det er slet ikke ufornuftigt at formode, at japanesiske Sømand i forrige Dage kunde, medens de sejlede fra den

store Ø til en af de mindre Ærgrupper, blive underkastede stærk Storm og blevet ført bort af den magtige „Kuro Shivo“, ja langt bort fra deres bekendte Landmærker, nordpaa eller i en nordøstlig Retning til den amerikanske Kyst. Endog i vor Tid har dette hændet sig fra Tid til anden. I nogle Tilfælde have japanesiske Fartøjer henlagt deres Strog paa Washington Territoriets eller Alaskas Kyster, eller have endog drevet længere syd til Oregon. I nogle Tilfælde fandtes blot Egene af disse af Havet Bortførte ombord paa deres stærke Skibe, medens i andre Tilfælde de haardsøre Sømand havde udholdt flere Maaneders stadig Kamp med Vindens Gud Futhin og kunde fortælle forbausende Historier om deres møjsommelige Rejser fra Asien til Amerika. Hvad er mere naturligt, end at Skibe bleve saaledes bortførte for et Tusind Aar siden og kastede paa den amerikanske Kyst, og at de befolkede Stetterne og Bjærgene med en Slægt, der siden blev til de amerikanske Indianere? Vel er det sandt, at der i fysisk Henseende ikke findes megen eller maaske ingen Lighed mellem vor Tids Japanesere og Indianerne. Den ene er af Legemsbygning en Kæmpe i Forhold til den anden. Men dog maa det ikke glemmes, at Legemet svinder ind, eftersom Aanden udvikler sig, og saaledes gjør det Intellektuelle store Afdrag paa det Fysiske. I Forbindelse hermed hentyder jeg i Særdeleshed til de sydlige Japanesere, som i Almindelighed ere Deres Læsere bedst bekendte. I de nordlige Dele af Japan er dog Racen meget højere af Vækst og komme noget nær Højden af de mindre Indianere. Muligvis kan den nordamerikanske Indianers Højde tilregnes det Faktum, at gennem de Aarhundreder, da mine Forfædre uddannedes i Civilisation, beholdt

hans Forfædre deres omvandrende Sædvaner.

Vore Læsere ville interesseres ved denne Theori, ikke fordi de tro, at Indianerne nedstamme fra Japaneserne, for de vide, at dette ikke er Tilfældet, men paa Grund af, at denne Skrivers Hypothese angaaende Havstrømmen, som han hentyder til og som han siger har ført de oprindelige Beboere fra Asien til vore Kyster, stemmer overens med vor Forstaaelse om Jareds og hans Rejsefællers Rejse, skjønt de uden Tvivl landede meget længere syd paa, end denne Skriver forestiller sig.

Hvis Videnskabsmænd, der søge at udforske Oprindelsen og den tidlige Hi-

storie af de Folkeslag, der have beboet dette Fastland, vilde kun antage Mormons Bog til Grund for deres Undersøgelser, vilde de lettere komme til Sandheden, der kan læres af Oldsagerne af disse oprindelige Beboere, der endnu eksistere. Videnskabsmændene, som beskæftige sig med at studere Amerikas Oldsager, men forkaste Mormons Bog, fremlægge daglig saadanne Kjendsgjerninger, som ere stærke fideordnede Beviser paa denne guddommelige Beretnings Sandhed; endogsaa de Beretninger, Bogen indeholder, som ere blevne mest latterliggjorte, bevises nu en efter anden ved videnskabelig Forsken at være sande.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetslob.

Af E. W. Tullidge (En Jfhemormon).

(Fortsat fra Side 192.)

Fr. Vassin fremlagde sine Grunde for Udvalget og besvaredes med en kraftig Bevisførelse af Delegerede Cannon, som beholdt sit Sæde.

I Begyndelsen af Oktober 1875 ankom Præsident Grant og Hustru med et Selskab af Venner og Slægtninge til Salt Lake City, hvor de bleve paa det hjærteligste modtagne af Folket. Samme Dag, som de ankom til Territoriet, tog Præsident Young og et udvalgt Selskab, der bestod af Byraadet og andre af Salt Lake Citys Embedsmænd, til Dgden med et specielt Tog for at møde Præsident Grants Selskab og byde dem velkomne. Mødet imellem de to Præsidenter var ligefrem, men indtryksfuldt; den ene repræsenterede Tidens grumme og angribende Skindhellighed, medens den anden dens helbige Modstand.

Præsidentens Rejse-Selskab forblev kun halvanden Dag i Salt Lake City.

XXXII Kapitel.

Utah kommer frem af sin Isolering. Zions Co-Operative Kjøbmænds Forening. Mormon-Emigrationen. Slutnings-Bemærkninger om Brigham Young.

Da Jærnbanen naaede Utah, gik Mormonernes Leder ud og gav Civilisationen Haanden med Jubel-Raab, og hans hele Folk sagde Amen til hans Hilsen og sang Halleluja, fordi Afsondringens Dage vare forbi. Og dette var i deres Øjne et andet Bevis paa Profetiernes Opfyldelse. Vi have allerede set, at de frydede sig i Opfyldelsen af den Profeti, hvori der siges: „Og det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjærg skal være grundfæstet oven

paa Bjærgene og ophøjet over Højene, og alle Hedninger skulde strømme til det;" og nu ved Indbendelsen af denne store bandede Vej glædede de sig i Opfyldelsen af den anden store Profeti, udtalt af Esaias, hvori han siger: „Bereder Folket Vej, baner, ja baner Vej, sanker Stenene deraf, opløfter et Banner for Folkene," og „de skulle komme hasteligen og let."

Brigham Young havde længe forudset, at Folkets Afsondring fra den øvrige Verden vilde snart være forbi. Jærnbanen nærmede sig, og dette var aabenbart en Forsynets Tilfikkelse. I sit Folks Interesse tog Brigham Young Hovedkontrakten for at fuldende Utah-Enden af Pacific-Jærnbanen, og derpaa skyndte han sig med at anlægge Utah-Central-Jærnbanen. Endogsaa forinden Anlæggelsen af disse Jærnveje havde han udbredt et Telegraf-Net over hele Territoriet. Han var ligesaa heldig i Jærnbanesager, som han havde været i at søre Mormonerne til Dalene. Det er ikke Walker Brothers, Antimormonerne, Apostaterne eller den fra Omverdenen indførte Civilisation, som har givet Utah sine Jærnbaner og Telegrafer, men Brigham Young og Mormonerne. Heri, som ogsaa i sine sociale og Samvirkens Forsøg, har han, forsaavidt Ideen er bleven udviklet, haft god Fremgang.

Reformatorer og Statsmænd have længe været vidende om en Hovedmangel ved Verdens Regjerings-Forfatninger, med Hensyn til dens sociale Ordning. Endogsaa England er i Dag uden noget socialt System, endskjønt det har et vidtgaaende politisk Maskineri, der skriver sig helt fra Alfred den Stores Tid. Men i de senere Aar have saadanne Mænd som Robert Dale Owen og Andre frembragt Ideerne om Samvirken og have prædiket, at et socialistisk Evangelium er absolut nødvendigt for vor Tid. I

denne sociale Bevægelse fandt Præsident Young en Mission, hvortil han var særlig stiftet. En Samsundsbygger kunde han kaldes, thi han har frembragt sociale Systemer.

I Begyndelsen af 1868 bleve Kjøbmændene meget forbausede ved at høre, at det var anset raadeligt, at Folket i Utah-Territorium skulde drive sin egen Kjøbmands Handel, og i dette Njemed skulde der oprettes en Organisation for at indføre og uddele Kjøbmandsvarer efter en storartet Maalestof. Da man spurgte Præsident Young: „Hvad tænker De, at Kjøbmandene ville gjøre i denne Sag; ville de bisalde denne Ide om Samvirken?" svarede han, „det ved jeg ikke, men om de ikke gjøre det, tage vi vor Spøgning fra dem som fra Antimormonerne, og deres Varer ville forblive liggende paa deres Hylde." Møde efter Møde holdtes; et Udvalg for at skrive en Konstitution og Wi-Love beskikkedes, og uden just at gennemskue Sagen fra Ende til anden udsørte de deres Del af Programmet; en Institution dannedes paa Papir, Subscriptions Indbydelse udsendtes og Penge indbetaltes til den midlertidige Kasserer. Dette var i Vintermaanederne i 1868. I Aarets Løb beskikkedes et Udvalg til at begynde Forretningen. De besøgte Præsident Young og spurgte ham til Raads; roligt og bestemt sagde han til dem: „Tag fat paa Arbejdet og udsør det!" Efter at have talet sammen en Tid blev Spørgsmaalet atter gjort: „Hvad skulde vi gjøre?" Med den samme syndige Korthed kom Svaret: „Tag fat paa Arbejdet og udsør det!" „Men hvorledes? Vi have ikke Penge nok, vi have ikke Varerne, vi have ingen Bygninger, vi kunne ikke erholde tilstrækkelig Kredit." „Tag fat paa Arbejdet og udsør det, og jeg vil vise Eder paa hvad Maade."

Raadslagning var Dagens Orden. Forretningsmændene adspurgtes, Tilbud om at sælge sine Varelagre gjordes, og de fremragende Firmaer gav deres Samtykke til Planen og paa nogle saa Uger var den fuldt udrustede Institution i Tilværelse. Varer kjøbtes, Forretningslokaler lejedes, dens Agenter sendtes til de østlige Stater for at gjøre Indkjøb for dem, og den begyndte sin Virksomhed med en tegnet Kapital paa omtrent en Million Kroner under Navn af „Zions Co-operative mercantile Institution.“

Præsident Young var en af de største Aktionærer og Geo. A. Smith, Geo. D. Cannon, William Jennings, H. S. Eldredge, William Hooper og Andre vare blandt de første Direktører. Der var et karakteristisk Træk i Maaden, hvorpaa Kjøbmændenes Varelagre kjøbtes, som ikke burde overses, da det viser hvilken en betænksum Omfarg, der toges med Hensyn til private Interesser. For at sikre sig Forretningslokaler anfaaes det for vist at kjøbe Jennings, Eldredges og Clawsøns Varer, og det blev ligeledes anset retfærdigt og billigt at lade de andre Kjøbmænd reducere sine Varer, enten for rede Penge eller Aktier i Institutionen. Denne Fremgangsmaade sikrede Kjøbmændene imod at lide Tab, som de ellers vilde ved Oprettelsen af denne Anstalt. Paa samme Tid som Hoved-Institutionen oprettedes, bleve lignende lokale Institutioner oprettede omkring i Settlementerne, som alle gik ind paa at patronisere den centrale Institution og gjøre sine Indkjøb der. Folket var enigt om at tage Aktier i de forskjellige lokale Samvirkens eller co-operative Handels-Kompagnier og ligeledes i Hoved-Institutionen, saa at de kunne drage Fordelen af det, der tjentes ved Forretningerne.

Det har været et Hoved-Princip for

Mormon-Folket, og det vedbliver at være deres Lederes Raad, at Folket saa hurtigt som muligt selv frembringer sine For nødenheder. Der er aldrig bleven foresat et bedre Princip med Hensyn til politisk Økonomi. Det blev ogsaa tidligt klart, at den ukontrollerede Indførsel af Varer ikke var Maaden, hvorpaa Hjemmeindustrien kunde fremmes. Hvis nu Indførselen blev konsolideret, saa kunde der holdes et Øje med hvad, der indførtes, og Hjemmeindustriene, som kæmpede for deres Tilværelse, kunde ophjælpes, og saasnart de producerede tilstrækkeligt, kunde Produkterne uddeles til alle Settlementerne i Bjærgene. Dette var Nøglen til Stillingen, og blandt de første Resultater var den forøgede Fabrikation af Støvler, Sko, Klæder, Koste, Sæbe, Kufferter, Læder og Tilvirkning af forskellige Tøjer og Bomulds-garn af hjemmeavlet Bomuld, der giver Bestjæftigelse til Mange og aabner det bedste af alle Markeder — Efterspørgsel herhjemme for hjemme-fabrikerede Varer.

Denne Tante gjorde Institutionen populær. Folket ansaa den som sin egen, og at den havde til Formaal at fremme dets Interesser og beskytte dets Rettigheder, og være et Værn imod Kapitalens Tyranni og Overgreb. Som en Følge heraf udvidede Forretningen sig hurtigt og blev i Stand til at betale gode Renter til Aktionærerne. Den Punktlighed, hvormed den opfyldte alle sine finansielle Forpligtelser, gjorde Handelsverdenen begjærlig efter at gjøre Forretning med den, og saaledes fra en ubetydelig og næsten foragtet Begyndelse sprang den med et Spring til en Stilling af første Rang i kommerciel Henseende. Snart bleve dens Interesser af saa stor Vigtighed, og man ønskede dens Søgning saa meget, at den paatænkte Lovgivning imod Utah i 1872 og 73 blev meget

modificeret paa dens Bemærks Anbefalinger. Besøgende til Salt Lake City gaa igjennem dets mange Afdelinger og bese med Forbauselse og Forundring dens umaadelige Varelagre. Ingen havde tænkt sig at finde her i Bjærgene et Forretningshus, hvortil Mage kun findes i Unionens største Stæder.

Da Landet hjemspøgte af Pengekrisen i 1873, og ældre og mere erfarne Forretningshuse gik ned for Stormen, vakkede Tilliden til denne Institution kun for et Øjeblik, den mødte alle sine Forpligtelser og dens Kredit led ingen Knæk. Den er nu som en Institution bedre end nogenfinde før i Stand til at opfylde den Mission, som dens store Grundlægger havde til Hensigt med dens Oprettelse.

Dens Embedsmænd ere en Præsident, Vice-Præsident, syv Direktører, en Superintendent, Sekretær og Kassierer.

Foruden den Fremgang denne Institution har gjort i kommerciel Henseende har Præsident Young ogsaa set, at den kunde blive et Forberedelsestrin til Indførelsen af andre sociale og politiske økonomiske Principer. Med sin profetiske Ild og Iver talte han om „Zions Orden“, imod hvilket Maal alle hans Foretagender førte. Hans uroffelige Standhaftighed vil have sin Indflydelse,

og Fremtiden vil sikkert se Opfyldelsen af andre storartede Planer for Folkets Gode, hvormed denne store og mærkværdige Mand sysselfatte sig.

Det er en Selvfølge, at Kjøbmandsklassen baade Mormoner og Ikke-mormoner var ikke i Samklang med Præsident Youngs cooperative Planer. Pengemænd og Monopolister overalt i Verden, ville altid modsætte sig Samvirken og Alt, som ligner det kristne Samsunds Fællesskab i Apostlernes Dage. Det nye Testamente viser, at Principet, at have alle Ting tilfælles, var selve Grundvolden, hvorpaa den sande Kristendom byggedes. Det er ogsaa Mormonismens Formaal, thi den efterligner baade de nye og de gamle Eksempler, som findes i Bibelen. Saaledes er det med Hensyn til Polygamiet, og saaledes er det med Hensyn til Brigham Youngs Ønske om at oprette før sin Død en storartet kommunistisk Kirke efter Enoks Orden.

Mormonerne have det i sin Magt at grunde et Samsund, som i social Henseende vil have større Fremgang end noget andet, Verden nogenfinde har set. Dets Fremgang i denne Henseende vilde tiltrække sig ikke alene Amerikas, men hele Verdens Opmærksomhed og forøge Mormonernes Antal et hundrede Fold.

(Fortsættes.)

Indhold.

Tale af Præsident George D. Cannon	193.	En sørgelig Beretning.	202.
Utah Nyheder	198.	Indianernes Oprindelse	203.
Redaktionsbemærkninger:		Kapitler af Præs. Brigham Youngs	
Vor Emigration	200.	Levnetilspil	205.
Afløsning	202.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon J. Lund, Porensensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Borching, Løderstræde 3.